

TIFFANY REISZ

Autorka erotikou nabitých bestsellerů

RŮŽE

Kupidův šíp je
nejnebezpečnější zbraň...

RŮŽE

The Rose

Copyright © 2019 by Tiffany Reisz

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Catalano, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0818-5 (pdf)

TIFFANY REISZ

RŮŽE

*Pro Mary Renaultovou,
která mě posadila na loď s Théseem
a ukázala mi, jak se plavit do neznámých vod.*

*Pojď, Erató, pojď, krásná múzo,
stůj při mně a ujmi se příběhu...*

Apollonius Rhodský

PRVNÍ ČÁST

Afrodita & růže

1. kapitola

...

Lady Ofélia Anne Fitzroy Godwicková – pro přátele Lia – zahájila mimořádnou schůzku Klubu zahrádkářství a tenisu pro mladé dámy ve Wingthorn Hall.

„Prosím o pozornost,“ řekla Lia třem mladým dámám ve své ložnici. „Mohly bychom mít problém.“

„Na tomhle srazu není alkohol,“ zahučela Georgy, když si projížděla mobil. „To je obrovský problém.“

„Nedělám si legraci,“ řekla Lia.

Podívala se do očí každé z nich, aby viděly, že to myslí vážně.

Georgy – prsatá blondýna ve žlutých tylových šatech bez ramínek – pohodlně seděla v Liině křesle. Rani, se snědou pletí, tmavýma očima, vysoká a štíhlá, ležela

v červeném saténu přes Liinu postel. Jane, intelektuální bruneta s tajnými talenty ukrytými za brýlemi ve tvaru kočičích očí, se v krémových šatech s odhalenými rameny opírala o sloupek Liiny postele.

Lia v klasických slavnostních šatech, v té nejsvětější růžové, stála zády ke krbu, čelem ke všem třem – generál hovořící ke svým vojákům, v ruce pletací jehlici místo důstojnické hůlky.

„Co se děje, šéfko?“ zeptala se Rani.

„Čtrnáct,“ řekla Lia. „Jste tři a jich je čtrnáct.“

Rani vykulila oči.

„Přijde čtrnáct našich klientů?“ zopakovala.

To už upoutalo jejich pozornost. Neboť již zmíněný klub vlastně vůbec nebyl zahrádkářský a ani tenis moc nehrály. Klub zahrádkářství a tenisu pro mladé dámy byla ve skutečnosti eskortní agentura.

„Kteří?“ zeptala se Jane.

Lia rychle odříkala jejich jména, hodnosti a identifikační záliby.

Georgy si zastrčila iPhone do živůtku a zabručela: „Jestli se mi Sir Trevor bude během večere snažit lízat nohy, nebude se mi to líbit.“

„U večere nikdo nikomu nohy nelíže,“ řekla Lia. „Maximálně Gogo.“

Její obrovský šedý skotský jelení pes, jenž vypadal permanentně zmateně, zvedl při zvuku svého jména hlavu.

„Spi dál, chlapče.“ Zvyklý poslouchat svou paní, položil si dlouhou hlavu na packy a zavřel oči. „Jak jsem řekla, dnes večer přijdou naši klienti, takže se musíme chovat co nejlépe. Až půjdete dolů, tak mějte na paměti, že tohle je oslava mé promoce a ne nějaké orgie. A tohle je Wingthorn Hall, ne bordel.“

„Jednoho by to mohlo zmást,“ řekla Georgy. Lia ji ignorovala.

„Nejen že sem přijde čtrnáct našich klientů... přijdou i jejich manželky. Takže jste tyhle muže nikdy neviděly, ano? Když na ně narazíte, buďte slušné a nějak se z toho vyvlečte. Předstírejte třeba otravu jídlem a vznešeně se vzdalte. Držte se u sebe. Nedávejte žádné fotky na internet. A ať už budete dělat cokoliv...“ zde se Lia odmlčela a podívala se Georgy přímo do očí, „s nikým neflirtujte.“

„Cože?“ Georgy se trochu napřímila. „Žádné flirtování? Myslíš jako vůbec?“

„Vůbec.“ Lia obě slabiky zdůraznila šlehnutím pletací jehlicí do dlaně.

„Ale, šéfko, co když bude fakt hezký?“ zeptala se Georgy.

Lia zavrtěla hlavou.

„Co když to bude doslova ten nejhezčí chlap na světě?“ zeptala se Rani. „A bohatý.“

„Flirtování je až do odvolání zakázáno.“

„A co když,“ řekla Jane, „bude hezký, bohatý a DZF?“

„DZF?“ Lia znala DTF jakožto *down to fuck*, tedy ochotný... dělat nemravnosti. Nebyla si jistá, co to znamená se Z uprostřed.

„Dokonalý Zdroj Financí,“ vysvětlila Rani.

Lia se nad tím zamyslela. Koneckonců, přestože se v Klubu starala o schůzky a peníze, tak dámy nevlastnila. Tohle bylo jejich zaměstnání. Jen stěží jim mohla upírat právo vydělat si na živobytí.

„Vezmeme to případ od případu,“ řekla. „Chci jen, abychom dnešní večer přežily, aniž bychom skončily v policejním autě nebo na titulní stránce bulvárního plátku.“

*Před lidmi hraběnka, v soukromí bordelmamá:
Skandál století...*

Už si dokázala představit ty titulky. A oduševnělé články o ženách a sexuálních službách. A hlášky na Twitteru.

Bože, jen ne tweety.

„Dobrá, šéfko,“ řekla Jane s veselým zasalutováním. „Budeme se chovat slušně. Slibujeme.“

„A ještě jedna věc – nechte si tu šéfku. Jsem Lia. Jsem vaše kamarádka. Nejsem, opakuji, *nejsem* vaše šéfka. Jasně?“ Usmála se a přikývla. „Ano? Souhlas, prosím.“

„Jasně, šéfko,“ řekla Georgy. *Provokatérka*.

„Slyšela jsem, že dneska vězení už není tak špatné,“ řekla Lia. „Budu mít čas na pletení.“

Ovšem pokud jsou za mřížemi povolené pletací jehlice.

„Proč jsi rodičům nezakázala pořádat večírek?“ zeptala se Rani. Férová otázka.

„Věřte mi, že jsem jim se snažila. Naneštěstí jsou *na mě pyšní* a nedokázala jsem jim to rozmluvit. Požádala jsem je, aby pozvali jen nejbližší rodinu. To také nefungovalo. Požádala jsem je, aby návštěvníci aspoň nenosili žádné dary. A hádám, že je jich tam dole plný stůl.“ A kdyby bylo po jejím, všechny by zítra dostala charita.

„Celá hromada,“ řekla Georgy. „Příšerné.“

Rani se podívala Lie do očí. „Určitě to bude fajn.“ Lia jí chtěla věřit. „Nic se dneska večer nestane. Bojí se nás víc než my jich.“

Lia přikývla. Ale... nedokázala se dost dobře zbavit pocitu, že se večer stane něco špatného, něco hodně špatného. Svým „mladým dámám“ se o tom nezmínila. Bývaly to její kamarádky, ale nyní pro ni pracovaly

a nemohla připustit, aby ji viděly bezdůvodně roztřesenou.

Nebo snad nějaký důvod měla?

„Určitě máš pravdu,“ řekla Lia s předstíraným úsměvem. „A teď... dámy, rozchod.“

„Pojďme, holubičky,“ řekla Georgy a vstala z křesla. „Jde se plesat.“

Všechny tři odešly z Liiny ložnice. Gogo se je pokusil následovat.

„Ty ne, chlapče. Pokud mi ovšem nechceš něco říct,“ řekla Lia.

Gogo odklusal zpátky do pelechu.

Jakmile Lia zůstala ve svém pokoji sama, poklesla jí ramena. Zakryla si rukama obličej a dýchala mezi prsty. Kdyby měla stroj času nebo třeba nějakou blízkou červí díru, okamžitě by tam skočila a vrátila se asi o tři roky zpátky k tomu večeru, kdy dostala ten skvělý nápad založit s kamarádkami eskortní agenturu. Našla by své tehdejší já, popadla by se za paže a řekla by si: „Lio, drahoušku, budeš toho litovat...“

Řídila by se svojí vlastní radou? Pravděpodobně ne.

Lia věděla, že už bude muset jít dolů. Hosté již přijížděli a ona nemohla hrát tu hru na elegantní zpoždění navěky. Přesto stále neopouštěla svoji ložnici. Chodila po místnosti a snažila se uklidnit.

Když procházela kolem krbové římsy, padl jí zrak na sošku, mramorovou Afroditu zrozenou z moře, která kdysi patřila jejímu pradědečkovi Malcolmovi, třináctému hraběti z Godwicku. Podle rodinné legendy její praděd, notoricky známý zpustlík, uctíval pouze Afroditu, bohyni romantické lásky a vášně – „jediné božstvo, k němuž mám nějakou úctu“, řekl. Bylo tedy vhodné, že Lia měla právě tuto konkrétní bohyni na své

římse. Afrodita byla asi jediná ze všech, která by mohla vyslyšet modlitby vystresované bordelmamá.

I když se k Afroditě už celé roky nemodlila, rozhodla se to zkusit. Pochybovala, že to pomůže, ale určitě to nemůže uškodit, ne? Vzala z toaletního stolku své krejčovské nůžky a z krabice u krbu vyndala jednu svíčku.

Zapálila svíčku a ustříhla si pramínek vlasů. Když loknu pohltil plamen, zašeptala: „Afrodito, bohyně lásky, smyslnosti a neřestných žen, prosím, ochraňuj dnes večer své dcery – Georgy, Jane a Rani. A taky teda mě, jestli nevdá.“

Potom ještě dodala: „A jestli na onom světě narazíš na mého pradědečka Malcolma, řekni mu, prosím, že má na mě špatný vliv.“

Sfoukla svíčku a zjistila, že se cítí trochu lépe. Alepoň mohla říct, že udělala, co bylo v jejích silách. Zaleschla, že se venku rozpoutala silná bouřka. Divné. Podle předpovědi nemělo pršet. Lia se podívala na pěkný a klidný obličej Afrodity na římse.

„To jsi zařídila ty?“ zeptala se s úsměvem. Afrodita samozřejmě neodpověděla. Lia vyšla z ložnice. Pokud dnes bude mít štěstí nebo Afroditu na své straně a nepřestane pršet, dům může být zaplaven a večírek odvolán.

Mamá mohla jenom doufat.

2. kapitola

...

Hned jak Lia opustila svoje apartmá, zaslechla hlasy, smích, cinkání sklenic se šampaňským a cvakání vysokých podpatků po mramorové podlaze. Sešla po točitých hlavních schodech ke vstupu do Wingthorn Hall, domova všech generací hrabat z Godwicku. Její matka, Mona, samozřejmě též hraběnka z Godwicku, stála u dveří, oslnivá ve své večerní róbě bez ramínek stejně temně rudé jako její reputace.

Na tváři měla široký úsměv, když se po jejím boku přišla postavit Lia, aby dostála povinností u dveří.

„Vypadáš nádherně, zlato.“ Pak se najednou zamračila. „Kdy jsi tak zestárla?“

„Je mi jednadvacet, matko.“

„Nemožné,“ řekla hraběnka. „Mně je třicet.“

„Tobě je čty –“

Její matka zvedla ruku, aby ji umlčela. „V tomhle domě nevyslovujeme slovo na č.“

To slovo na č bylo čtyřicet. Liině matce bylo slovo na č plus sedm.

„Promiň.“

Venku zahřměl hrom. Stará okna zadrnčela. Dočasní „lokažové“ čekali u dveří vyzbrojení černými deštníky, aby před deštěm ochránili přijíždějící hosty.

„Možná bychom měli ten večírek zrušit,“ řekla Lia. „Z bezpečnostních důvodů.“

Pro bezpečí jejího duševního zdraví.

„Na to je příliš pozdě,“ řekla její matka. „Už je to tu zase.“

Masivní dubové dveře do rezidence se otevřely dokořán. Vešel nějaký muž. Lia nejprve neviděla, kdo to je, protože jeho obličej byl schovaný za deštníkem, který mu lokaž přidržoval. Když jej sluha sklonil a Lia toho muže spatřila, bleskla jí hlavou jediná myšlenka.

To ne.

Ať už to byl kdokoliv, měl na sobě tmavomodrý třídílný oblek, který dokonale doplňoval jeho olivově hnědou pleť. Vlasy měl mokré od deště, tmavé a vlnité. Jeho věk? Lia mu hádala třicet, maximálně třicet tři. Příliš mladý na přítele jejích rodičů, příliš starý na jejího kamaráda.

Ať už to byl kdokoliv, Lia věděla, že jej předtím nikdy neviděla. Přesto když se na ni podíval, vypadalo to, že ji zná. Když si s ním její otec podal ruku, obdařil ji slabým úsměvem a mrknutím.

To mrknutí. Ten úsměv. To čisté rošťáctví jí nějak zkroutilo prsty v lodičkách. Nařídila jim, aby se uvolnily, což následně dost nedobrovolně udělaly.

„Mrkni, dítě,“ zašeptala matka, „nebo ti vyschnou oči.“

„Kdo to je?“ zeptala se Lia a zamrkala.

„To musí být Augustine Bowman.“

„Co o něm víme?“ Lia chtěla vědět všechno najednou a okamžitě. Ihned.

„Jeho matka je údajně známá řecká krasavice. Jeho otec je u armády nebo něco takového. Pendluje mezi Londýnem a Aténami. Nakupuje starobylé artefakty a odváží je domů do Řecka.“

Lia sledovala svého otce, Spencera, patnáctého hráče z Godwicku, jak rozpráví s Augustinem Bowmanem. Nepochybně o důležitých chlapeckých věcech, jako je fotbal, stará skotská a nekonečné radosti života s penisem. Pan Bowman byl téměř stejně vysoký jako její hodně vysoký otec, ale širší přes hrudník a v ramenou. Vsadila by se, že má také pěkné nohy, jako fotbalista. Potřebovala na něm najít něco, co by se jí hnusilo, a to rychle, nebo na něj bude zírat celou noc.

„Myslíš, že bije svoje služebnictvo?“ zeptala se Lia.

„Když jej pěkně poprosí.“

„Matko.“

„Měla bys mu ukázat tu tapisérii, na které pracuješ, zlato,“ řekla matka, věčná dohazovačka. „Slyšela jsem, že miluje řeckou mytologii stejně jako ty.“

„Nehodlám mu ukazovat svoji tapisérii,“ reagovala Lia. „Ani nic jiného.“

„Sex je opravdu pěkná zábava, zlato.“

„Dám půl království za normální matku.“

„Pst.“ Matka lusklá prsty. „Jde sem. Nasadit úsměv. Vypnout prsa.“

Jak se k nim muž blížil, obě narovnalý záda a nasadily své nejlepší úsměvy.

„Pan Bowman, že ano?“ řekla matka. „Těší mě.“

„Potěšení je na mé straně, lady Godwicková,“ řekl. Pak se otočil na Liu. „A vy musíte být lady Ofélia.“

„Nikdo na planetě Zemi mi neříká Ofélia,“ odvětila okamžitě. Ha! Ukáže mu.

„Pak se tedy vydáme na Venuši, pokud si s vámi budu přát pohovořit?“ zeptal se pan Bowman.

Vtip. Nečekaný. Nelíbilo se jí to. A také ten přízvuk. Očividně řecký. A hezký. Navoněl jeho slova jako jemné koření. Uznávala rčení: „Komu čest, tomu čest.“

„Říkejte mi Lia,“ reagovala, přestože ve skutečnosti by bývala nejradši řekla něco úplně jiného. *Prosím, odejděte, než vás spatří Georgy, protože pokud tady je nějaký muž bohatý, pohledný a DZF, tak jste to vy.*

„A vy mi musíte říkat August, prosím,“ řekl. „Mám pro vás dárek.“ Podal jí krabičku zabalenou v obyčejném hnědém papíru a převázanou provázkem. Lia si všimla, jak matka vrhá svůj známý postranní pohled. Ignorovala to.

„Nemusel jste mi nic nosit,“ řekla. „Mám všechno, co chci a potřebuji.“

„Ale nemáte tohle,“ řekl a už to tu bylo zase – ten mrkající úsměv, to usměvavé mrknutí. Z dřívějšíka znala jednu větu – *Z toho kouká problém* – a do téhle chvíle nevěděla, co to znamená.

Teď přesně věděla, jak takový problém vypadá. Koukal z něj.

„Děkuji vám,“ řekla. „Položím to k těm ostatním.“

Měla v úmyslu přejít sama do ranního salónku, ale pan Bowman měl očividně jiný plán. Šel za ní, což byl přesný opak toho, co chtěla, aby udělal.

Z toho kouká opravdu velký problém. Byla rozhodnutá ignorovat jeho i to, jak protivně dobře vypadal.

Blíž se prostě nepoznají. Pod hrozbou trestu smrti ho nebude balit.

„Tak... vy se přátelíte s mým otcem, pane Bowmane?“ zeptala se, neschopná mlčet.

K čertu s ní. K čertu do podsvětí.

„August, prosím.“

„Auguste.“ Líbilo se jí jeho jméno na jazyku. August – srpen, nejteplejší měsíc v roce. Řekla ostatním dámám, aby neflirtovaly, a ona sama tady zatím flirtuje o sto šest.

„Vašeho otce a sebe bych spíš nazval přátelskými soupeři než přáteli,“ řekl. „Mám na mysli aukce. Obvykle ten souboj vyhrávám. Naposledy mě porazil, ale nevzdávám se.“

„Hodně štěstí. S mým otcem ho budete potřebovat.“

„Nevěřím na štěstí,“ řekl. „Snad božský zásah.“

„Znáte nějaká božstva?“

„Na jedno se dívám.“

Lia se s ním setkala pohledem. Jeho ústa se zkřivila, jako by přemáhal smích.

„Vy flirtujete.“ Ukázala na něj prstem.

„Všimla jste si.“

Lia chtěla panu Bowmanovi říct několik dalších věcí, kterých si všimla, když se jejich hospodyně, paní Banksová, přihnala dlouhou chodbou a vypadala tak rozzlobeně, jak jen může vypadat osoba v růžovém svetříku a tvídové sukni. Doprovázela ji nějaká mladá žena s uplakanýma očima.

„Slečno Lio,“ řekla paní Banksová. „Potřebuji s vámi mluvit. Pane.“ Kývla omluvně k panu Bowmanovi.

„O co jde?“ zeptala se Lia.

„Znáte tuhle dívku?“ Paní Banksová ukázala na pohlednou mladou ženu v černobílé uniformě servírky. Na jmenovce měla jméno Rita.

„Ano, to je Rita,“ řekla Lia. Tu dívku nikdy předtím neviděla.

„Dala jste jí tohle?“ Paní Banksová zvedla parfém Hermès v původním balení. Lia okamžitě pochopila situaci – členka obsluhujícího personálu ukradla jeden z jejích dárků. „Přistihla jsem ji, jak si to cpe do tašky. Řekla mi, že je to její.“

„Je to její,“ řekla Lia.

„Opravdu?“ zeptala se paní Banksová. „Můžete mi vysvětlit, proč to bylo zabalené v krabičce s nápisem ‚Lie s láskou a úctou od XL‘?“

Lia zrudla. Pan Bowman neřekl ani slovo, ale zvednuté levé obočí hovořilo za vše.

„Nemám ten parfém ráda,“ řekla Lia. „Akorát z něj kýchám. A moje matka také.“

„Vážně? Myslela jsem si, že vaše matka tenhle parfém používá?“ zeptala se paní Banksová.

„Určitě jste se zmýlila.“ Lia se napřímila, jak to jen šlo. Nerada se chovala povýšeně, ale když musela, uměla to. „Nemám ten parfém ráda. Dala jsem jej Ritě. Konec diskuze.“

„Dobře, rozumím,“ řekla paní Banksová. „Tedy jen nedorozumění. Omlouvám se za vyrušení. Zpátky do práce, děvče.“

Rita ústy naznačila Lie díky, otočila se a rozeběhla se chodbou pryč.

Paní Banksová se vydala za ní.

Lia se podívala na Augusta, který na ni upřeně a se zájmem hleděl.

„Měli bychom jít na večeři,“ řekla. August jí nabídl rámě a ona ho proti vlastní vůli přijala.

Kráčeli bok po boku po dlouhé hlavní chodbě k velkému salónu, kde se měla podávat večeře.

„XL,“ řekl August. „Xavier Lloyd? To je advokát vašeho otce, vidíte? Nebo je snad to XL něčí velice lichotivá přezdívka?“

„Nemám ponětí. Určitě někdo z tatínkových přátel.“

Xavier Lloyd byl právníkem jejího otce. Byl to také Ranin nejlepší zákazník. Velké tuzéry. Vždycky posílal květiny a hodně drahé dárky.

„Bylo od vás laskavé, že jste tu dívku nenechala vyhodit za krádež,“ řekl August.

„Ten parfém jsem jí dala. Slyšel jste.“

„Chudák holka,“ povzdechl si August, když se blížili k salónu. „Obsluhovat na vysokých podpatcích. Pro hezkou dívku jsou lepší způsoby, jak si vydělat peníze.“

Lia ztuhla. „Co tím myslíte?“

„Dělat telefonistku. Navrhovat webové stránky. Řídit závodní auta Formule 1,“ řekl. „Co byste tak řekla, že tím myslím?“

Lia neodpověděla. Šla dál. Vágní upozornění na něco, čeho se dnes večer obávala? Dost pravděpodobně to byl muž, který kráčel vedle ní. Určitě se účastnil večírku s nějakým postranním úmyslem – to věděla. Ale co to bylo?

„Dovolila byste, abych seděl při večeři s vámi?“ zeptal se, když vešli do salónu.

Liu ohromila jeho troufalost. Toho muže poznala před pouhými pěti minutami.

„Musím sedět s maminkou a tatínkem.“

„Ano, ovšem. Usadím se támhle mezi těmi hezkými mladými dámami,“ řekl, což byl zrovna pravý opak toho, co chtěla, aby udělal. „Dobrou chuť.“

S mávnutím ji opustil a sedl si ke stolu mezi Jane, Rani a Georgy – Rani a Jane po jeho levici, Georgy napravo.

August se naklonil a něco pošeptal Georgy do ucha. Zasmála se a také mu něco řekla. Rani si přisunula židli blíž. Jane si sundala brýle. Flirtování začalo.

Krátce pohlédl na Liu a opět jí věnoval ten mrkající úsměv.

Augustine Bowman.

Problém s velkým P.

3. kapitola

...

Večeře probíhala tak, jak se dalo očekávat, vzhledem k tomu, že Lia byla ve svém starém korzetu po babičce svázaná tak pevně, že se před každým soustem musela pomodlit, aby na něj v žaludku ještě měla místo. V minulosti byli lidé mnohem hubenější. Možná kvůli válečným přídělům.

Když se Lia nimrala v jídle, po očku sledovala ostatní stoly. Chtěla, aby tenhle večírek skončil už včera, ale musela přiznat, že se aspoň všichni chovali poměrně slušně. Pocit úzkosti ji pomalu opouštěl. Dokonce i její otec se zatím držel zpátky – důkaz toho, že zázraky se občas dějí.

„Tati,“ řekla mu Lia, když jí naléval sklenku chardonnay. „Proč jsi pozval pana Bowmana na tenhle večírek? Vy dva jste přátelé?“

„Potkáváme se na aukcích. Získal jsem něco... něco, co sám chtěl. Řekl jsem mu ‚sorry, not sorry‘ –“

„Tati, nikdy v mojí přítomnosti nepoužívej internetovou mluvu.“

„Promiň, drahoušku. Nicméně jsem neměl dobrý pocit, že jsem ho trumfnul s cenou, tak jsem ho jako nabídku smíru pozval na tenhle večírek.“

„Aby ses ukázal, jak jsi bohatý?“ škádlila ho.

„Jaké mám štěstí.“ Políbil ji na tvář a Lia vyloudila úsměv. „Je to celkem fajn chlapík, ale hlídej ho. Mohl by ti ukrást tvůj dárek k promoci. Protože to je to, co jsem mu vyfoukl pod nosem.“

Lia se podívala ke stolu, kde seděl August Bowman, a zjistila, že on se na ni už dívá. Jak jej mohla hlídat, když on už hlídá ji?

Její otec vstal a vidličkou zacinkal na sklenici s vínem. V místnosti nastalo ticho.

Proboha.

Přípitek.

Jen ne přípitek. Lia zvedla svoji sklenici a zhluboka se napila. Na světě není dost chardonnay.

„Všem vám mockrát děkuji, že jste dnes přišli na Liin promoční večírek,“ začal. Z otcových proslovů nikdy nevěšelo nic dobrého. Rozhlédla se sálem po nejbližším únikovém východu. „Lia mě právě teď nenávidí za to, že pro ni pořádám tak velký večírek, když by jí k večeři stačila jen jedna čokoládová sušenka navíc a něžné poplácání po zádech.“

„Ano, proč jsme to tak nemohli udělat?“ zeptala se. V sále se ozval výbuch smíchu.

„Protože jsem netvor,“ řekl její otec. „Jen se zeptej svých bratrů.“

Další výbuch smíchu.

„Nedělám si legraci,“ řekl otec shromážděným hostům. „Přistihli mne a Liinu matku souložit v kuchyni a z nějakého důvodu je to urazilo.“

„Konec proslovu!“ zvolala Lia.

„Slibuji, že to bude krátké. A žádné historky o souložení s tvojí matkou. Kromě téhle jedné,“ řekl a listoval svými poznámkami. „Ne, moment, ještě je tu jedna.“

Lia lehce udeřila hlavou o stůl. Matka ji hladila po zádech, aby ji uklidnila. Nefungovalo to.

Proslov pokračoval.

„Lia,“ řekl její otec, „byla počata o naší svatební noci.“

A pak už to jelo jako na drátku.

Přežila otcovo přemítání nad jejím početím, narozením, dětstvím i jejím prvním autem – červený Austin Mini Metro, model 1980 – o němž řekl: „Dokázal to rozjet i na sto padesát když ho člověk pustil z hodně strmého kopce a měl vítr v zádech. A to jsem jí chtěl koupit Jaguara.“

„Svého Mini mám radši,“ řekla Lia. Stěží se dal srovnávat s Jaguarem, ale zaplatila si ho ze svého.

„Nevděčné děti,“ řekl její otec. „Metla moderní doby.“

„Konec trapných příběhů, prosím,“ zvolala a opět se ozval smích.

„Na závěr,“ řekl a Lia si vydechla úlevou, „mám tu nejlepší dceru na světě. Není žádným překvapením, že mám také tu nejlepší manželku a nejlepší dům.“

„Tati.“

„Tu nejlepší uměleckou sbírku.“

„Tati!“

„Nejlepší vinný sklep.“

„Tati, přestaň, nebo budu střílet.“ Měla v ruce lžíci plnou kaviáru a nebála se ji použít.

„Omlouvám se, promiňte.“ Zvedl ruku v kapitulaci. „Ukončím to, než se do mě Lia pustí. Lia vždycky milovala řeckou mytologii. Už celé roky tká mytologické tapisérie. Jednou k ní vejdu do pokoje a přistihnu ji, jak rituálně obětuje jednoho ze svých bratrů Diovi. Nebo oba dva, doufám.“

Všichni přítomní rodiče dospívajících dětí se smáli. Lia byla ráda, že jsou její bratři v internátní škole.

„Takže jako projev lásky ke své dceři jí dávám tohle...“

Postavil před ni krabici zabalenou do rudého balicího papíru. Její otec samozřejmě chtěl, aby jeho dárek rozbalila přede všemi.

Vstala, roztrhla papír a zvedla víko. Krabice nebyla papírová, ale z masivního dřeva. To znamenalo, že dar byl křehký, hodně křehký. A drahý.

Hodně drahý.

Prohmatávala ochranný materiál, až se dostala k samotnému předmětu. Vyndala ho z krabice a podívala se na něj.

Užasle hleděla na číši, kterou držela v rukou. Ještě nikdy neviděla krásnější řeckou relikvii. Stopka byla krátká a kalich široký a mělký. Barva černá a medově jantarová. Uvnitř byla namalovaná překrásná dívka, která ležela zdánlivě mrtvá na zemi. Z jejího boku vyrůstala růže. Růže byly namalované i na stopce. Okraj zdobil pokračující motiv květiny se třemi okvětními lístky, zatímco obě ucha byla pomalována trnitými stonky.

„Tohle tady,“ řekl její otec, „to je kylix. Pohár na víno, datovaný 500 let před Kristem. Údajně se používal při chrámových obřadech uctívání bohyně Afrodity. Kousek skutečné řecké mytologie jen pro tebe, moje drahá.“

Lia nebyla schopná slova. Ruce se jí třásly tak, že jen stěží dokázala udržet ten nádherný dva a půl tisíce let starý artefakt. Opatrně postavila pohár na stůl a se slzami v očích objala svého otce.

Všichni hosté naráz vydechli: „Páni!“

Její otec se vymanil z objetí, ale paží ji držel kolem pasu, takže nemohla uniknout.

„Lia se poprvé napila vína z dva tisíce let starého kylixu, když jsme ji před několika lety vzali do Atén,“ řekl její otec. „Od té doby si přeje nějakou hezkou číši na pití. Doufám, že tahle pro tebe bude dost dobrá.“

„Bude stačit,“ řekla Lia se smíchem i pláčem.

„Přípitek na Liu.“ Zvedl svoji číši. „Jestli bude v životě jen z poloviny tak šťastná, jako jsou z ní její rodiče, pak bude ta nejšťastnější mladá žena na světě.“

Lia zdvihla svůj kylix. Hosté volali: „Na Liu!“ a „Na zdraví!“

Lia se rozhlédla po sále a viděla, že všichni zvedli své sklenice na její počest.

Všichni kromě Augusta Bowmana.

4. kapitola

•••

Po večeri se hosté rozptýlili po různých místnostech v domě – přešli do hudebního sálu, předního salónu i do obrazové galerie sídla. Déšť zesílil a silně bušil do střechy a oken. Lidé budou muset zůstat v rezidenci, dokud se bouřka nepřežene.

„Afrodito,“ mumlala Lia cestou do hudebního sálu, „jsi k ničemu.“

„Buďte opatrná. Nejspíš to slyšela.“

Lia se rychle otočila a spatřila za sebou Augusta.

Zasmál se a dohnal ji.

„Přestaňte odposlouchávat, když si mluvím pro sebe,“ řekla. „Je to nezdvořilé.“

„Hovořila jste k Afroditě.“

Lia na něj zírала. „Nemějte pravdu, když chci, abyste ji neměl, prosím.“

Zasmál se tichým hrdelním smíchem.

„Kam jdete?“ zeptal se.

„Do hudebního sálu.“

„Mohu se k vám připojit?“

„Byla bych radši, kdybyste to nedělal.“

„Urazil jsem vás.“ Nevypadal, že by ho to mrzelo. Lie se spíš zdálo, že ho to vlastně těší. Což ji docela rozčilovalo. Opřel se o zeď, ruce v kapsách, ležérní elegance sama.

„Ne, jen nemám večírky moc v oblíbě.“

„Proč ne?“

„Obvyklé důvody. Cizí lidé. Trapné tlachání.“ Vedla ilegální eskortní agenturu a její rodiče nevědomky pozvali tři její pracovnice a polovinu zákazníků.

„Tak si pojďme popovídat netrapně.“ Kývl hlavou směrem k rannímu salónku.

„Musím se věnovat hostům,“ řekla. „Omlouvám se.“

Otočila se k němu zády a znovu vykročila chodbou k hudebnímu sálu. August samozřejmě vykročil po jejím boku.

„Musíme si promluvit.“ Tón jeho hlasu už nebyl neutivý ani koketní. Ve skutečnosti zněl téměř vystrašeně. „Prosím, věřte mi, když říkám, že je to důležité.“

„Nechte vizitku u komorníka. Návštěvní dny mám vždy páté úterý v měsíci.“

„Mohli bychom být přátelé, Lio,“ řekl. „Máme hodně společného.“

„O tom silně pochybuji.“

„Máte bohaté a vlivné rodiče. Já mám bohaté a vlivné rodiče. Milujete řeckou mytologii. Já jím, spím a dýchám řeckou mytologií. Jsem pohledný. Vy jste krásná. Jsme prakticky dvojčata.“

„To nebylo vtipné.“

„Otevřete alespoň svůj dárek?“ Ten člověk byl neodbytný. To mu musela nechat.

Pohlédla na něj. „Teď?“ Tohle byl její promoční večírek, žádná oslava narozenin malého dítěte.

Přikývl. „Není to nic neslušného, přísahám. Bude se vám líbit.“

„A přestanete se mnou flirtovat, když jej otevřu?“

„Pokud budete chtít,“ řekl. „Chcete?“

Lia neodpověděla.

„Nuže?“ zeptal se.

„Vrátíme se k tomu později.“

„Rozbalte svůj dárek. Pak mi řeknete, jestli s vámi mohu dál flirtovat nebo ne.“

Byla příliš zvědavá, aby řekla ne. Přešla chodbu k ranímu salónku. Našla jeho dárek zabalený v obyčejném hnědém papíru. Roztrhla obal, zvedla víčko a odhrnula zlatou dárkovou fólii.

„Ach,“ řekla, neschopna skrýt radostné překvapení v hlase.

Daroval jí výtisk knihy *Vítr ve vrbách* od skotského autora Kennetha Grahama, její vůbec nejoblíbenější román. Desky měly tmavě zelenou barvu a na přední části byl zlatem vyražený řecký bůh Pan. Nebyl to jen tak ledajaký výtisk jejího nejmilejšího příběhu – bylo to jeho vzácné první vydání.

„Jak jste to věděl?“ zeptala se ho.

„Je to i moje oblíbená kniha,“ odpověděl.

„Opravdu?“ Neznala už nikoho, kdo by ji četl – kromě dětí.

„Líbí se mi ta část, kde se Krysa a Krtek vydají v noci loďkou na pátrací záchrannou misi po ztraceném vydřím mládětku a nečekaně se ocitnou –“

„Ano, na Panově ostrově,“ řekla Lia a konečky prstů něžně přejížděla po zlatých Panových obrysech na deskách knihy. „Líbilo se mi, když našli samotného Pana, jak tam seděl se spícím mládětem u nohou.“

„A Krysa s Krtkem jsou přemoženi údivem a láskou,“ řekl August.

„Ano, správně.“ Usmála se jako dítě. „To je také moje oblíbená část. Mohla bych celý ten úryvek citovat, četla jsem to mockrát.“

„Určitě ne,“ řekl a v koutku úst měl kradmý úsměv. Věděla, že ji škádlí, ale už jí to bylo jedno. Tím jediným malým dárkem zničil všechny její obranné reflexy. Aniž by to měla v úmyslu, hrnula se jí z úst slova z jejího nejmilejšího příběhu.

„Pohlédl přímo do očí Přítele a Pomocníka,“ recitovala Lia, „spatřil dozadu zakroucené rohy zářící v narůstajícím denním světle; viděl přísný zahnutý nos mezi laskavými očima, které na ně dobromyslně shlížely, přičemž vousatá ústa se v koutcích rozšířila do slabého úsměvu...“

Lia zmlkla a otevřela knihu přesně na té konkrétní stránce, podala mu ji, aby mohl číst a přesvědčit se, že nevynechala ani jediné slovo.

„Všechno tohle viděl,“ pokračovala, „na okamžik bez dechu a živě, jasně za ranní oblohy; a přesto, jak se díval, tak žil; a přesto, jak žil, tak žasl. ‚Kryso!‘ Popadl dech, celý se třásl a zašeptal: ‚Bojíš se?‘

‚Bát se?‘ Zamumlala Krysa a její oči zářily nevýslovnou láskou. Bát se! Jeho? Nikdy, nikdy. A přesto – a přesto –“

„Ach, Krtku, bojím se!“ dokončil August, zavřel knihu a podal ji zpátky Lie. Opatrně si ji vzala a přitiskla k hrudi. Augustine zvedl ruku k jejímu obličejí a palcem jí setřel slzu z tváře.

„Omlouvám se, moje chyba. Znáte svoje Vrby.“

„Promiňte,“ řekla. Zabalila knihu zpátky do papíru a schovala ji do krabice, jako to dělávala s tolika jinými věcmi, které jí vehnaly slzy do očí. „Tatínek mi z té knihy četl každý večer. Když jsem byla malá, každé léto jsme chodili do lesů a hledali Panův ostrov.“

„Našli jste ho?“ zeptal se.

„Ne,“ řekla. „Ale jeho nalezení nebylo až tak důležité jako jeho hledání s tatínkem.“ Zasmála se, aby zastavila další slzy, které měla na krajíčku. „Nicméně kdybych ten ostrov našla, nebyla bych tady. Byla bych pořád tam.“

„Jednoho dne ho najdete.“

Nebyla si jistá proč, ale když to řekl, skoro mu uvěřila. Musel to být ten jeho řecký přízvuk.

„Mockrát vám děkuji,“ řekla Lia. Byla rozhodnutá, že ten rozhovor dostane zase pod kontrolu. „Bylo to od vás moc laskavé, pane Bowmane.“ Zvedl obočí. „Pardon, Auguste.“

Rozhlédl se napravo i nalevo. Kývl na ni dvěma prsty a vyzval ji, aby přistoupila blíž a vyslechla si tajemství. Naklonila se k němu tak blízko, že by jej mohla i políbit. Sehnul hlavu a přitiskl rty k jejímu uchu.

„*Timeo Danaos et dona ferentes*,“ řekl. Nebyla si jistá, co to znamená, ale i tak se jí málem podlomila kolena a stehna také nechtěla poslouchat.

„Hm... latinu už jsem trochu pozapomněla,“ řekla a pohlédla mu do očí, do té divoké barvy bouřkových mraků.

Přiložil si ruku k ústům, jako by jí chtěl říct tajemství.

„Střez se Řeků, kteří přinášejí dary,“ řekl. Jeho dech šimral citlivou kůži jejího ramene.

Lia zvedla prst a zavrtěla mu s ním před obličejem.

„Jste problém.“

„Nevíte ještě ani polovinu,“ řekl.

„Už půjdu. Děkuji vám za dárek. Konec flirtování.“

Lia nemohla uvěřit, že před tím mužem plakala. Už to byly celé roky, kdy by kvůli někomu nebo něčemu prolila slzu. Zapomněla, jak moc nenávidí být před někým zranitelná. Díky Augustu Bowmanovi si to připomněla.

Chtěla se od něj rychle vzdálit, rázně vykročila po chodbě, vešla do hudebního salónu, kde se okamžitě zarazila.

Na druhé straně místnosti stála u krbu její matka s mužem, kterého Lia neviděla už čtyři roky a doufala, že už jej vůbec nikdy nepotká. Hned jak ji spatřil, usmál se a výsměšně zvedl svoji číši s červeným vínem na její počest.

David.

Bylo to tu. Přesně tohle. To, čeho se obávala. Sevřený žaludek. Ruka ovinutá kolem jejího srdce. Měla pravdu. Dnes večer se mělo vážně stát něco neskutečně špatného a dělo se to právě teď.

Byl tady David Bell. U ní doma.

Zároveň ji spatřila její matka a mávala na ni, aby šla k nim.

„Lio? Jste v pořádku?“ August jí náhle stál po boku.

Byla příliš vyděšená, aby lhala. „Ne.“ Dýchala tak rychle, že měla pocit, že omdlí. „Pomozte mi. Prosím?“

Jako odpověď na její „prosím“ domem otrásl silný hrom. Okna zbělela blesky, které roztrhaly nebe.

Vypadla elektrina a všichni se ponořili do tmy.

„Moc rád bych si přivlastnil tyto zásluhy,“ řekl August. „Ale nebyl jsem to já.“

5. kapitola

•••

Lia ucítila kolem pasu silnou paži. Nechala Augusta, aby ji vyvedl z místnosti na chodbu. Vytáhl mobil, zapnul v něm světlo a vedl ji pryč.

„Váš pokoj je nahoře?“ zeptal se.

Lia přikývla. Rychle šli po schodech navzdory tmě a chaosu v domě, kdy se stovka hostů nervózně smála a šátrala po mobilech, svíčkách a baterkách.

„Vlevo,“ řekla Lia, když vyšli na konec schodiště. Po dlouhé chodbě ji napůl vlekl, napůl nesl. „Tady.“

Došli k jejímu apartmá. Lia se stále ještě třásla, když August otevřel dveře a vedl ji dovnitř. Posadil ji na pohovku pro dva v jejím obývacím pokoji.

„Potřebujeme víno a svíčky,“ řekl. „Co byste si přála jako první?“

„Svíčky jsou v krabici na krbové římsě,“ řekla a doufala, že je to pravda. V apartmá byl obývací pokoj s velkým kamenným krbem, v současné době jen pro dekoraci, a ložnice, kde byl krb menší, ale funkční. Do ložnice si Augusta skutečně pouštět nechtěla, nejraději by ho držela co nejdál. On zatím přešel ke krbu v obývacím pokoji a při světle z mobilu našel svíčky, svícny i zápalky.

„Povíte mi, kdo byl ten muž dole?“ Rychle zapálil čtyři svíčky a rozmístil je po místnosti – dvě na krbovou římsu, jednu na stolek u pohovky a jednu na její šicí stolek vedle tkalcovského stavu.

„Jen bývalý,“ odpověděla.

„Bývalý co? Bývalý trestanec?“ zeptal se. „Viděl jsem, že jste z něj byla vyděšená.“

Lia vstala a vzala jednu svíčku z krbové římsy. V jejím světle vyndala ze skříňky dvě sklenky a ze stojanu na víno vzala láhev červeného shirazu.

„Ne vyděšená. Já jen... nechtěla jsem s ním mluvit. Není to dobrý člověk.“

Slabé slovo století.

Rozrušená Lia zlomila korek, když se jej snažila vytáhnout. Vývrтка jí vypadla z ruky a přistála s kovovým klepnutím na stolku.

„Zatraceně.“ Lia si zakryla obličej rukama a oddychovala. Pak dala ruce pryč, přinutila se k úsměvu a zamumlala: „Omlouvám se.“

„Dovolte, abych vám pomohl.“ August k ní přistoupil, zvedl láhev s vínem a prohlížel si ulomený korek. Lia si třela čelo. Dlaní plácl do dna láhve jednou, dvakrát, třikrát. Zlomený korek se vysunul z hrdla láhve a August jej prsty vytáhl ven.

„A je to,“ řekl.

Lia na něj zírала s vykulenýma očima. „Jak jste to udělal?“

Zvedl pravou ruku. „To ta moje ruka na výprasky.“

Lia zavrtěla hlavou a nalila víno. Kdyby rošťáctví bylo královstvím, tento muž by tam byl princem.

„Kdo je to?“ zeptal se August. „Opravdu.“

„Jmenuje se David,“ řekla Lia tiše. „Před několika lety jsme spolu strávili noc. Myslela jsem to s ním vážně. On se mnou očividně ne. Druhý den – doslova hned druhý den spal s nějakou jinou. Je o něco starší než já. Moji rodiče nemají potuchy, že jsme spolu něco měli. Nevědí o něm některé věci, které vím já. Když jsem ho dnes zničehonic viděla se svojí matkou, bylo to... ošklivé překvapení.“

Hodně ošklivé překvapení. Nejhorší ze všech překvapení. Ale nemohla a nechtěla o tom víc mluvit. David byl stále příliš citlivým tématem.

„Chcete, abych ho vyhodil z domu?“ zeptal se August.

Liu ta otázka tak šokovala, že se rozesmála.

„Cože? Proč byste ho vy vyhazoval z mého domu? Vždyť ho vůbec neznáte.“

„Protože vám ublížil,“ řekl. „A to je pro mě dostatečný důvod.“

„Mě také neznáte,“ řekla.

„Ale rád bych.“ Přiložil si sklenici ke rtům. V blikajícím světle svíčky vypadaly konečky jeho prstů, jako by byly namočené do zlata.

Lia mu chtěla něco říct, něco jako: *Taky bych vás ráda znala*. Ale to by bylo hloupé a Lia už mužům neříkala hloupé věci.

Místo toho řekla: „Potřebuji víc vína.“

Odvrátila se od něj, aby si dolila číši. Když se otočila zpátky, zjistila, že odkryl její tkalcovský stav a prohlíží si její tapisérii.

„Mám důvod, proč to nechávám zakryté,“ řekla, když k němu přistoupila. Tím důvodem byly tuhé chlupy jejího psa Goga. A rozpaky.

„Lio,“ vydechl August její jméno, „vaše práce je úžasná.“

V té tmě se začervenala. „Děkuji. Stále se učím.“

Utkala moře, temně rudé večerní moře, od spodního rohu látky k hornímu okraji. Napravo od středu se skrýval nějaký stín. Světlo svíčky se třepetalo na povrchu její tapisérie a klamalo zrak. Vypadalo to, že se to temně rudé moře hýbe v blikajících vlnách.

„To je Andromeda a Perseus,“ řekl August. „Vidíte?“

„Jak jste to poznal? Perseus tam ještě není. Ani jeho Pegas.“

„Znám svou mytologii,“ odpověděl. „Tohle je Kétos, že? Ten stín? Netvor, který se chystá vynořit.“ Ukázal na obrys číhající v rudé vodě. „Ale kde je Andromeda, ta mladá dívka, která má být té Diově mořské příšeře obětována?“

„To bych byla já,“ řekla Lia. „Nebo vy. Divák.“

„Tohle je z pohledu Andromedy?“ August mávl rukou nad tapisérií, nad rudým večerním mořem, nad stínem ve vodě, který se chystá vynořit a pohltnout ji.

„Chtěla jsem utkat tu scénu jejíma očima, co vidí, když čeká na smrt. Doufám, že jsem to vystihla správně.“

„Tak to zjistíme,“ řekl. „Mohu?“ Zvedl ruce a Lia mu bez přemýšlení vložila do dlaní ty svoje. Nebo... aniž by myslela na něco jiného, než že chtěla vložit svoje ruce do jeho.

August si ji přitáhl blíž a postavil ji tak, aby stála přímo před ním. Pak jí zezadu sevřel zápěstí.

„Nyní jste Andromeda, dcera Kéfea, krále Aithiopie, jenž velice miluje svoji dceru a královnu Cassiopeiu, která jako tolik matek v mytologii žárí na krásu své dcery.“

August jí zvedl ruce nad hlavu. Obě její zápěstí držel jen jednou silnou rukou. V jeho sevření spočívaly lehce a Lia věděla, že by se mohla okamžitě snadno vysmeknout.

Neudělala to.

„Jste Andromeda,“ opakoval. „Ruce máte spoutané řetězy nad hlavou. Další řetěz máte upevněný kolem pasu.“ Ovinul jí paži kolem boků a přitáhl si ji k sobě. „Pevně. Vůbec se nemůžete pohnout.“

„Vůbec?“

„Ne,“ řekl jí do ucha. „Tohle se stalo na vaši žádost, Andromedo. Vzpomínáte? Dlouhé nebo volné řetězy by znamenaly, že byste se mohla strachy přikrčit, až si pro vás Kétos přijde. Ale vy nebudete ve smrti zbabělá, budete vzpřímeně stát a dívat se jí do očí. Nařídila jste své matce, aby zámek připnula poslední řetěz ke skále.“

„Proč jsem to udělala?“ zeptala se Lia tichým a bezdechým hlasem, zápěstí jí stále držel nad hlavou. Jeho hlas byl hluboký a tlumený a duněl jako slabé zemětřesení. Když jí vyprávěl ten příběh, připadal jí jako někdo jiný, jako starověký bard zpívající na slavnostech své historiky o dávno zemřelých králich.

„Kněží v chrámu řekli, že při čekání na příšeru musíte být nahá připoutaná řetězy ke skále. Měla to být vaše svatební noc po sňatku se Smrtí. A teprve váš skon uspokojí Poseidonův hněv.“

„Ano, ve všem umění je nahá,“ řekla Lia. „Myslela jsem, že to bylo proto, že všichni ti umělci byli perverzní.“

„Ubohá dívka, Andromedo. Chtěla jste náruč své matky, její ochranu a lásku. Ale také jste ji chtěla potrestat. Pouze kvůli své matce jste musela být obětována.“

„Byla to její vina?“ zeptala se Lia, i když znala odpověď.

„Královna Cassiopeia se vámi chvástala, říkala, že její dcera je krásnější než najády, vodní nymfy sloužící v Poseidonově chrámu. Říkám chvástala, ale ve skutečnosti lamentovala. Kdysi bývala nejkrásnější ženou v království a pak jste ji nahradila vy. Když jste byla připoutána řetězy k té skále, nenapadlo vás, že vaše matka třeba tajně doufala, že se to stane? Koneckonců, nejspíš by po vaší smrti opět byla tou nejkrásnější ženou v království. ‚Dobře se dívej, matko,‘ řekla jste jí. ‚Podívej se dobře na svoje dítě. Jsem teď v těchto řetězech krásná? Je tohle svatba, kterou jsi mi připravila? Tvoje dcera provdaná za Smrt? Budeš se vychloubat, že jsi ta nejkrásnější žena v otcově království, až tady nebudu? To jsi celou dobu plánovala?‘“

Lie zvonil v uších hlas té dívky. Slyšela sykot a skřípění jejího vzteku a strachu.

„Jak tohle všechno víte?“ zeptala se Lia. „Četla jsem o Andromedě všechno, k čemu jsem se mohla dostat, než jsem s tou tapisérií začala. Nikde jsem nečetla, že by přiměla matku, aby ji spoutala, nebo co jí řekla.“

„Jsem Řek. Vy tyhle příběhy tkáte do svých tapisérií dřevem a nití. My se s nimi rodíme, máme je zapsané v kostech jako rytiny. Znímám je, jako znám svoje jméno. A vaše, Lio.“

Lia si nikdy předtím neuvědomovala svoje tělo a dýchání jako nyní, obě zápěstí v jeho ruce, zády k jeho hrudi, těžké dýchání, třesoucí se kolena, chvění v žaludku,

prsa tisknoucí se k látce jejích šatů. Věděla, že kdyby si sáhla tam dolů, byla by vlhká.

„Ale kde na vaší tapisérii je ten hezký Perseus?“ zašeptal jí August do ucha. „Kde je jeho okřídlený kuň a náš hrdina, co vás má zachránit, Andromedo?“

„Dorazí,“ řekla Lia. „Ale ještě ne. Vetkám ho jako posledního. Chtěla jsem, aby Andromeda čekala, aby se bála, aby si myslela, že pro ni nikdo nepřijde, že mě nikdo nezachrání. Tedy ji že nikdo nezachrání.“

„Kruté,“ řekl. „Máte pohanskou duši, moje paní.“

„To není –“

August se zasmál. Cítila na zádech pohyby jeho hrudi.

„Milosrdenství je jedna z křesťanských ctností. A já také nejsem křesťan.“ Sevřel ji pevněji kolem pasu a přitáhl si ji těsně ke svému tělu. Lia se zachvěla, šokovaná slastí, kterou přitisknutá k němu cítila.

„Ubližuji vám?“ zeptal se.

„Trochu,“ odpověděla. „Ale nepřestávejte. Chci poznat, jaké to bylo v její kůži.“

„Proto tkáte z jejího pohledu?“

„Dělám tak všechny svoje tapisérie.“

„Necháváte v mýtu místo pro sebe,“ řekl. „Chcete v tom příběhu být.“

„Vím, že to zní hloupě.“ Začervenala se.

„Vůbec ne. Není nic špatného na tom, když chcete žít ve svých oblíbených příbězích.“

„Jsem už moc stará na pohádky.“

„Pohádky nejsou skutečné. Tyhle mýty, ty se opravdu staly,“ tvrdil August. „Andromeda byla skutečná. Měla by se připomínat. Vždycky.“

„Nespátříte vévodkyni z Cambridge připoutanou k London Bridge, aby zabránila tání ledovců a zaplavení Londýna,“ řekla Lia. Žertovala, aby zakryla své vzrušení.